Aangetast

Aangetast

Marloes Leezer

Schrijver: Marloes Leezer
Coverontwerp: Fleur van Harmelen
ISBN: 9789402151961
© Marloes Leezer

1.

Niet kotsen. Níét kotsen. Nina voelde het zuur omhoogkomen en perste haar lippen op elkaar. Toen ze wakker werd, had ze onmiddellijk begrepen dat ze niet in haar eigen bed lag. De geluiden waren anders, het kussen was vreemd tegen haar wang en het laken leek te ontbreken. In haar achterhoofd begon iets te dagen. Ze kende deze plek. Maar die gedachte werd verdrongen door de misselijkheid. Ze slikte een paar keer heftig om de opkomende golf terug te dringen. Eerst een toilet vinden.
Toen ze opstond, voorzichtig, wankelde ze op haar benen. Iets in haar hoofd draaide rond. Haar maag deed mee. Ze haalde een paar keer diep door haar neus adem. Dat was een slecht idee. De geur in de kamer maakte haar misselijkheid erger. Deels waren het de redelijk normale geuren van een gemiddelde slaapkamer. Na een lange nacht met het raam dicht ruikt een slaapkamer bedompt maar net niet vies. Dat vermengd met een bloemig wasmiddel en de geur van seks was best te doen. Het probleem was een andere, vaag bekende geur die boven alles uit hing. Scherp en muf tegelijk. Ze kende deze geur, ze had er associaties bij die de hoofdpijn nu even verdrong. Wat het ook was, het was de genadeklap voor haar maag. Ze struikelde naar waar ze de deur vermoedde.
Op de gang herkende ze waar ze was. Deze gang had ze een hele tijd meerdere keren per week gezien, maar dat was alweer zo'n drie jaar geleden. Ze was in het studentenhuis van Simone. Een voordeel: ze wist dus precies waar hier de badkamer was. Gelukkig was hij vrij. Ze had nog net de tijd om de deur op slot te draaien voor ze het echt niet meer hield. Een zure golf kwam over haar lippen, kletterde in de toiletpot waar ze op haar knieën voor was gevallen. En nog een golf. Nog een. Haar maag verkrampte bij iedere nieuwe

lading en ze kreunde. De smaak van het braaksel was walgelijk bitter. Had ze gedronken vannacht? Het zou verklaren waarom ze zich zo ziek voelde en ook waarom ze zich niets herinnerde van de avond en de nacht. Haar vingers klauwden rond de wc-bril terwijl haar maag zich bleef omkeren.
Toen het voorbij was, ging ze op haar billen op de tegels voor de pot zitten. Misschien kwam er zo nog wat. Met gesloten ogen liet ze haar kin op haar opgetrokken knieën steunen en sloeg haar armen om haar benen heen. Even evalueren. Ze had pijn in haar keel en maag en haar hoofd bonsde oncomfortabel. Het moest wel een kater zijn. Toen ze ging verzitten, voelde ze een kleverigheid tussen haar benen. Ze haalde zich de rest van de huisgenoten voor de geest. Toen Simone en zij iets hadden, bestond de huispopulatie uit twee corpsballen, een doorgesnoven altomeisje en een gameverslaafde geneeskundestudent. Voor zover zij wist, was dat nog altijd het geval. De meest logische conclusie was dus dat ze weer bij Simone in bed was beland. Tijd om voorzichtig op te staan om te checken of die veronderstelling klopte.
Nina trok zich op aan de wasbak en stond daardoor voor het eerst oog in oog met haar eigen spiegelbeeld. Even begreep ze niet wat ze zag. Het meisje in de spiegel had kringen onder haar ogen en droge lippen. Ze droeg een grijs T-shirt en een zwarte hipster, allebei onbekend. Tot zover het normale gedeelte. Het shirt was bespat met roestrode vlekken, en ook haar armen waren bevlekt in die kleur. De hele linkerkant van haar lichaam was besmeurd, met vlekken en vegen en soms helemaal egaal. Maar het vreemdste was haar haar. Normaal hing dat in een blonde bos wilde krullen tot op haar schouders. Nu zat het allemaal tegen haar hoofd geplakt en was het donker, alsof ze het had geprobeerd te verven en nog uit moest spoelen. Maar het was geen verf. Het was hetzelfde als op haar shirt en haar armen, hetzelfde als de vaag

bekende geur die in de kamer had gehangen. Nina zat onder het bloed.
Ze tilde haar armen op, betaste met onzekere vingers het ruw opgedroogde haar. Heb ik een ongeluk gehad? Hoewel ze nergens pijn had, controleerde ze haar hele lichaam. Ze trok het grijze shirt op en bestudeerde haar buik, haar borsten, haar heupen, gleed met haar handen omhoog en omlaag over de hele lengte van haar benen, probeerde in de spiegel haar rug te bekijken. Maar nergens zat ook maar een krasje, laat staan het soort wond dat deze hoeveelheden bloed opleverde.
Verward keek Nina zichzelf aan in de spiegel. In haar achterhoofd had ze de volgende link al gelegd, maar ze wilde nog heel even doen alsof het niet zo was. Alsof ze nog sliep, opgerold en zich van geen kwaad bewust. Na een paar minuten scheurde ze zich los van haar eigen spiegelbeeld en liep de badkamer weer uit, terug naar de kamer waar ze wakker geworden was.
Die paar meter lopen door de gang bracht een enorme hoeveelheid herinneringen boven. Hoe vaak ze niet zoenend met Simone door deze gang had gestruikeld, onderweg naar de kamer maar niet goed genoeg van elkaar af kunnen blijven om te wachten tot je er bent. Toen was de gang geladen met opwinding, of de rust van de zondagmorgen, of de stilte van een nacht. Nu was de atmosfeer totaal anders. Zweet liep langs Nina's slaap. Het was alsof ze naar een enge film keek. Maar hier kon ze haar blik niet afwenden van het scherm, dit was haar leven. Je weet dat je niet wilt zien wat er achter die deur zit, dat het ontzettend mis is. En je weet ook dat je geen keus hebt. Het is het beste om de deur in één keer open te gooien, als de harsstrips die ze met een besliste ruk van haar bovenlip trok. Meestal deed Nina dat, het was beter om dingen snel af te ronden. Nu stond ze opvallend lang te twijfelen voor een meisje met *cut the crap* als lijfspreuk. Uiteindelijk duwde ze voorzichtig de klink naar beneden en

opende de deur op een spleet, waar ze zich doorheen perste. De kamer was nog steeds helemaal donker, ze zag geen steek. Heel even bleef ze tegen de deur geleund staan, stelde het nog een beetje verder uit. Toen tastte ze met haar hand langs de wand en vond het lichtknopje.
De kamer was nog dezelfde warboel die ze kende van toen. Schoenen en boeken over de hele vloer, kledingstukken over de bureaustoel en het voeteneinde van het bed en een vol wasrek hangend aan een kastdeur. Alle meubelstukken stonden nog op dezelfde plaats. Ook het bed, waar Simone nu lag. Ze lag op haar rug en was naakt van haar zwarte kroeshaar tot haar paarsgelakte teennagels. Het bekende en vertrouwde van haar naaktheid, verbonden met duizend herinneringen van liefde en warmte, zorgde dat de verwondingen alleen maar meer in het oog sprongen. Alsof er een bouwlamp op de verminkingen scheen. Het laken, in een prop aan het voeteneind, verborg niets. Haar kleine borsten met de donkere tepels, haar platte buik, haar dijen en haar armen: alles was ontsierd door krassen en steekwonden. Er was weinig bloed, althans, daar. Bij de zijkant van haar hoofd was het een ander verhaal. Links op haar slaap zat een bloederige plek die in een rode golf uitwaaierde over het kussen, het onderlaken en het matras. Nina zag de afdruk van haar eigen lichaam. Ze had, god, hoelang, ze wist het niet, misschien wel uren in het bloed van Simone gelegen.
Het was alsof alle lucht in één keer uit haar longen werd geperst. Met haar rug tegen de deur liet Nina zich op de grond zakken, zonder haar ogen daarbij van het lichaam op het bed los te maken. Bij de gedachte dat ze de hele nacht naast een lijk had gelegen, kwam een nieuwe golf gal omhoog in haar keel. Ze slikte. Een advies uit haar kinderjaren flitste door haar hoofd: als er iets ergs gebeurt, moet je de politie bellen. Dat ging toen meer over enge mannen op straat of ongelukken met je fiets. Maar het paste vast ook voor lijken van ex-vriendinnen. Ze moest de professionals gaan

waarschuwen.
Maar in plaats daarvan bleef ze een hele tijd tegen de deur aan zitten en keek. In eerste instantie was het lijk als geheel een soort klap in haar gezicht. Maar nu ze langer keek, viel het uiteen in details die ze in eerste instantie niet eens had gezien. Hoe slordig de krassen over haar lichaam waren, sommige nauwelijks door de huid heen, anderen diep en open als kleine, vochtige monden. Om haar hals zat een stuk witte waslijn gedraaid, drie keer rond en vastgeknoopt aan de voorkant. Het touw sneed in het vlees van haar nek. Haar rechterarm lag in een boog boven haar hoofd, de hand open met de palm naar boven. Haar linkerarm lag klem onder haar rug. Haar open ogen staarden leeg naar het plafond, uitdrukkingsloos. Haar volle lippen weken een beetje van elkaar in een soort verbazing, of een gepeins waarbij de gedachten zo diep waren dat ze vergat haar mond dicht te houden.
Hoewel het behoorlijk duidelijk was dat Simone niet meer leefde, kroop Nina toch op handen en knieën naar het bed om het te checken. Rillend stak ze haar hand uit en drukte twee vingers tegen Simones rechterpols. De huid was koud en het vlees was hard, leek minder op een mens en meer op een stuk kipfilet uit de koeling van de supermarkt. Het was stugger, bood meer tegendruk dan normaal. Toch bleef Nina voelen. Het was moeilijk om zich op een polsslag te concentreren terwijl haar eigen hart wild in haar keel zat. Ze verplaatste haar hand naar de kuil tussen Simones ribben, waar je een ademhaling hoorde te voelen en hoopte met stijf dichtgeknepen ogen op een klein op-en-neergaan. Maar er was niets.
Ze zat hier nu al minstens een half uur. Het werd nu echt tijd om het alarmnummer te bellen. Nina stond op en liep op slappe benen naar het bureau, waar ze haar tas had zien liggen. Ze handelde op korte commando's van haar brein. Rits opentrekken. Hand in de tas steken. Voelt als portemonnee.

Voelt als spiegeltje. Voelt als labellostift. Voelt als iets onbekends, iets klefs in een boterhamzakje. Uit de tas trekken. Kijken. Zien dat het vlees is. Boterhamzakje openvouwen. Beter kijken. Vinger in het zakje steken. In het lapje vlees porren. Registreren dat het een beetje papperig voelt, droog en week. Beseffen dat het een tong is. Naar het bed lopen. De halfopen mond van dichtbij bekijken. Registreren dat die leeg is. Geen tong. Simones tong is uit haar mond verwijderd en zit in het boterhamzakje uit de tas.

Stilte.

Toen Nina zich weer bewust werd van haar omgeving en zichzelf, zat ze op haar fiets. Haar tas hing aan het stuur, ze droeg haar eigen spijkerbroek en vest, capuchon over haar voorhoofd getrokken. Ze was al om de hoek van haar huis, een op een charmante manier krakkemikkig pandje van donker steen waar twee appartementen in gebouwd waren. Haar fiets gooide ze tegen het voortuinhekje. Ze struikelde bijna in haar weg naar binnen, zoveel haast had ze. Heel even leunde ze met haar ogen dicht tegen de voordeur. Toen liep ze de trap op naar haar bovenwoning, die ze vroeger met een studiegenoot gedeeld had maar tegenwoordig alleen bewoonde.
Dat was nog nooit zo goed van pas gekomen als nu. Ze liep in één streep naar de kleine badkamer, die voor de helft in beslag genomen werd door de badkuip en draaide de kraan van de douche open. Terwijl het water langzaam opwarmde, schopte ze het badmatje opzij en kleedde zich uit op de kale tegels. Ze deed de dingen als een slaapwandelaar. Toen ze alles uitgetrokken had, liet ze het hoopje vieze en bebloede kleren op de tegels liggen en stapte onder de douche. Warm water liep over haar schedel en wervelde in troebele rode straaltjes rond haar tenen. Ze keek ernaar zonder veel te voelen. Er zat bloed in haar haren en ze moest het eruit

wassen. Dat waren gewoon de feiten. Streng voor streng trok ze de vastgeplakte krullen los, spoelde ze uit en kamde er met haar vingers doorheen. Na drie wasbeurten met een dubbele hoeveelheid shampoo had ze eindelijk het gevoel dat haar haren schoon waren en niet meer naar bloed roken. Daarna waste ze zichzelf zorgvuldig en van top tot teen met douchegel en een harde spons. Ze schrobde tot haar huid roze was. Toen ze erop vertrouwde dat ze nu echt schoon was, deed ze de stop in het bad, draaide de kraan wijd open en liet zich op haar billen zakken.

We vertrouwen op ons brein, wij mensen, en als het ons in de steek laat, weten we niet zo goed wat we moeten doen. Nina zoog haar longen vol lucht en liet zich onder water glijden. Met dichtgeknepen ogen en luchtbellen uit haar neus durfde ze zichzelf eindelijk de vraag te stellen die al rondzong sinds ze Simone had gezien: had zíj dit gedaan? Het alternatief was dat ze door een moord heen geslapen had en dat leek niet logisch. Er had geschreeuw moeten zijn, ze had wakker moeten worden. Maar de gedachte dat zij iemand had vermoord, leek nog minder logisch. Ze moest een manier vinden om het gat in haar geheugen op te vullen.
Met gesloten ogen achterover leunend liet Nina haar gedachten terugdrijven naar gisteren. Wat wist ze nog wél? Ze was om negen uur opgestaan om te gaan hardlopen in het park, zoals elke zaterdagochtend. Na een ronde van zeven kilometer was ze thuis gaan douchen. De ochtend had ze besteed aan wat klusjes: de badkamer poetsen, haar fietsband plakken, stofzuigen. ’s Middags was ze de stad in geweest, had wat gedronken met een vriendin en een nieuwe trui gekocht. Rond half vier was ze thuisgekomen en daar hielden de herinneringen op. Wat er was gebeurd tussen dat moment en het wakker worden, was verdwenen. Zaten die herinneringen nog ergens in haar brein? Kon ze die terughalen?

Nadat ze een tijdje had liggen weken en geen stap verder was gekomen, trok Nina de stop uit het bad en droogde zich af. Ze keek rillend naar het hoopje bebloede kleding op de vloer. Alles in haar wilde de hele zooi weggooien, zich ervan ontdoen. Maar niet nu, geen overhaaste beslissingen. Ze stopte de kleren in een pedaalemmerzak en liep ermee naar haar kledingkast. Toen ze langs de spiegel kwam, stopte ze even om naar zichzelf te kijken. De kringen onder haar ogen waren donkerder geworden en haar lippen nog altijd gebarsten. Maar haar haren waren tenminste weer schoon. Nina haalde een hand door de vochtige krullenbos die, dat wist ze zeker, nooit meer hetzelfde aan zou voelen. Ze zuchtte en trok haar kast open. Achterin lag een oude sporttas, waar de zak kon blijven tot ze wist wat ze ermee moet doen. Terwijl ze de tas dichtritste, was het alsof er iemand een lampje aandeed in haar brein. Tassen. Die tong had in haar tas gezeten. Misschien zaten daar nog meer aanwijzingen in.

Met haar tas en een grote beker koffie ging Nina aan de tafel in de woonkamer zitten. Ze stortte haar tas leeg op het tafelblad. Het zakje met de tong erin sprong het meest in het oog. Huiverend dwong ze zichzelf het nog eens op te pakken en het te bekijken. Ze had geen idee wat ze daarvan moest vinden. Het zag eruit als een menselijke tong en die van Simone was weg, dus één en één leek twee. Ze legde het zakje terug op tafel en pakte iets luchtigers: haar portemonnee. Haar identiteitskaart, haar rijbewijs en al haar andere pasjes waren er nog, evenals twee briefjes van tien en vier euro vijfentachtig aan muntgeld. Daar leek niets mee aan de hand te zijn.
Het volgende voorwerp dat ze pakte, was haar mobiele telefoon. Het lampje aan de voorkant knipperde. Ze had berichten. Snel scrolde ze door haar berichtenlijst. Weinig bijzonders, een berichtje van haar vader of ze deze week zin had om te komen eten, en van haar beste vriendin Michelle

met een roddeltje over een gezamenlijke kennis. Dat kon allemaal wachten. Ze scrolde verder omlaag en klikte op het laatste gesprek met Simone. Het was van de vorige dag.
Simone: Hey Nien
Nina: Ja hai
Nina: Hoe gaat het?
Simone: Goed hoor ☺
Nina: Fijn
Simone: Ja
Simone: Heb je vanavond al wat te doen?
Nina: Nee, niks op de planning. Hoezo?
Simone: Zullen we wat gaan drinken?
Nina: Ik heb je al minstens een jaar niet gezien.
Nina: Of gesproken.
Simone: Dat maakt toch niet uit?
Simone: Come on Nina zeg ja
Simone: You know you want ittt ;)
Nina: Ja, okee. Maar ik kan het niet laat maken.
Simone: Saaie drol ☺
Simone: Half negen bij de Prinses?
Nina: Is goed!
Nina: Tot dan
Simone: Tot straks x
De berichtjes waren verstuurd tussen half zes en tien voor zes. Nina kauwde op haar onderlip. Simone was een stevige drinker en zijzelf liet zich daar makkelijk in meeslepen. Het zou verklaren waarom ze zich nu zo katerig voelde, en ook waarom ze daar had geslapen. Simone woonde dichter bij de Prinses dan zijzelf. Als deze afspraak ook echt had plaatsgevonden. Maar dat was makkelijk na te gaan.
Ze keek naar de andere dingen op tafel. Het waren er maar twee: een labellostift die er niet bijster interessant uitzag en een langwerpig voorwerp, gewikkeld in een veelkleurig sjaaltje dat Nina herkende omdat Simone het vaak in haar haren droeg. Ze trok het naar zich toe en rolde het sjaaltje af.

Haar mond werd droog toen ze zag wat ze in haar handen hield. Het was een mes, met een zwart kunststof heft en een aan één kant gekarteld lemmet. Het zag roestbruin van aangekoekt bloed. En het zag in haar tas. Ze liet het ding op tafel vallen, leunde achterover op haar stoel en sloeg haar handen voor haar gezicht.

Nina lag op haar bed met haar gezicht in het kussen gedrukt. Het was de enige plek die ze had kunnen bedenken die veilig genoeg voelde: haar eigen bed. Vroeger zou ze naar haar moeder zijn gegaan, maar haar moeder was een paar maanden geleden gestorven. Ze was van haar fiets gevallen en heel ongelukkig terechtgekomen. In het ziekenhuis had ze nog twee dagen in een coma gelegen voor haar lichaam het opgaf. Dus dat was geen optie. Aan de andere kant: had ze hiermee naar haar moeder kunnen gaan? Die had nooit geoordeeld, maar Nina was ook nog nooit met een probleem van deze omvang bij haar gekomen.
Ze trok een kussen in haar armen en dacht na. Ze had gehoopt dat ze in haar tas iets zou vinden dat onomstotelijk zou bewijzen dat zij het niet gedaan kon hebben. En dan het liefst ook nog iets waardoor ze zich de hele avond en nacht op magische wijze weer zou kunnen herinneren. Maar dat was niet gebeurd. In plaats daarvan had ze nóg iets gevonden dat haar verdacht maakte. Alles in haar wilde geloven dat ze geen moordenaar was, maar er wezen nu al twee bewijsstukken haar kant op. Drie, als je het bloed meetelde. Als je een moordenaar zocht, herinnerde ze zich uit de thrillers die ze vroeger las, moest je op zoek naar iemand met drie dingen: motief, middelen en gelegenheid. Vind de persoon die alle drie heeft en je vindt de moordenaar. Ze was onweerlegbaar in de gelegenheid: in Simones kamer, in haar bed zelfs. Ook de middelen waren het probleem niet. Vermoedelijk hadden ze een avond stevig gedronken, dus Simone was aangeschoten of dronken en daardoor minder

scherp. Het mes uit haar tas was een heel gewoon mes, van het soort dat in ieder huis wel in de keukenla lag. Bleef over: het motief.
Nina kende mensen die een wrok tegen hun ex koesterden maar zijzelf hoorde daar niet bij. Toen Simone en zij uit elkaar waren gegaan, waren daar geen nare gevoelens aan blijven kleven. Het was een gezamenlijke beslissing geweest. Daarna verkeerden ze nog in dezelfde stad en dezelfde scene, dus af en toe kwamen ze elkaar onvermijdelijk tegen. Dan maakten ze een kort praatje en gingen daarna weer ieder hun eigen weg. Ook toen zowel zijzelf (Christine) als Simone (Tara) een nieuwe vriendin kregen, was het geen probleem. Het contact werd toen wel minder, bleef beperkt tot een knikje en een glimlach als ze elkaar passeerden. Vóór de berichtjes van gisteren die Nina op haar telefoon had gevonden, hadden ze meer dan een jaar geen contact gehad. Ze was niet boos op Simone, ze wenste haar geen narigheid toe. Toen ze hoorde dat het uit was met Tara, had ze even overwogen om een berichtje te sturen en haar sterkte te wensen, maar uiteindelijk had ze het niet gedaan. Dat was het dichtst dat ze sindsdien bij contact waren gekomen. Dus had ze redenen om Simone dood te willen? Nee.
Maar er was goed nieuws. Het doorzoeken van haar tas had geen ontlastend materiaal opgeleverd, maar wel een nieuw aanknopingspunt. Ze wist dat ze met Simone had afgesproken in de Prinses, een plaatselijke gaybar waar ze allebei vaak kwamen. Wat ze kon doen, was daarheen gaan en kijken of die afspraak ook echt had plaatsgevonden. Een fietstochtje naar de Prinses was zo gemaakt. Onderweg zou ze wel een smoes bedenken.